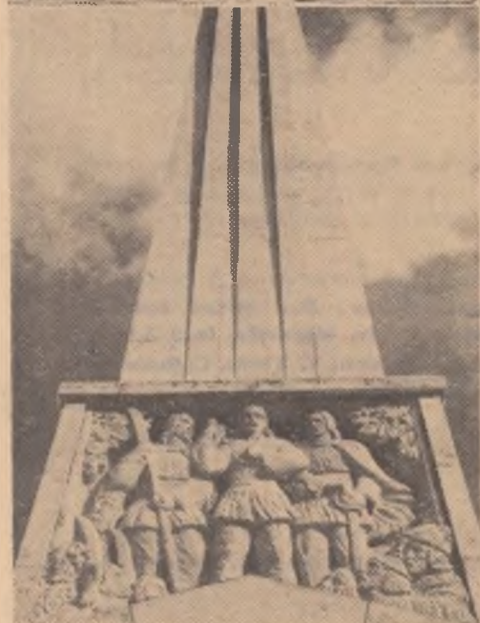
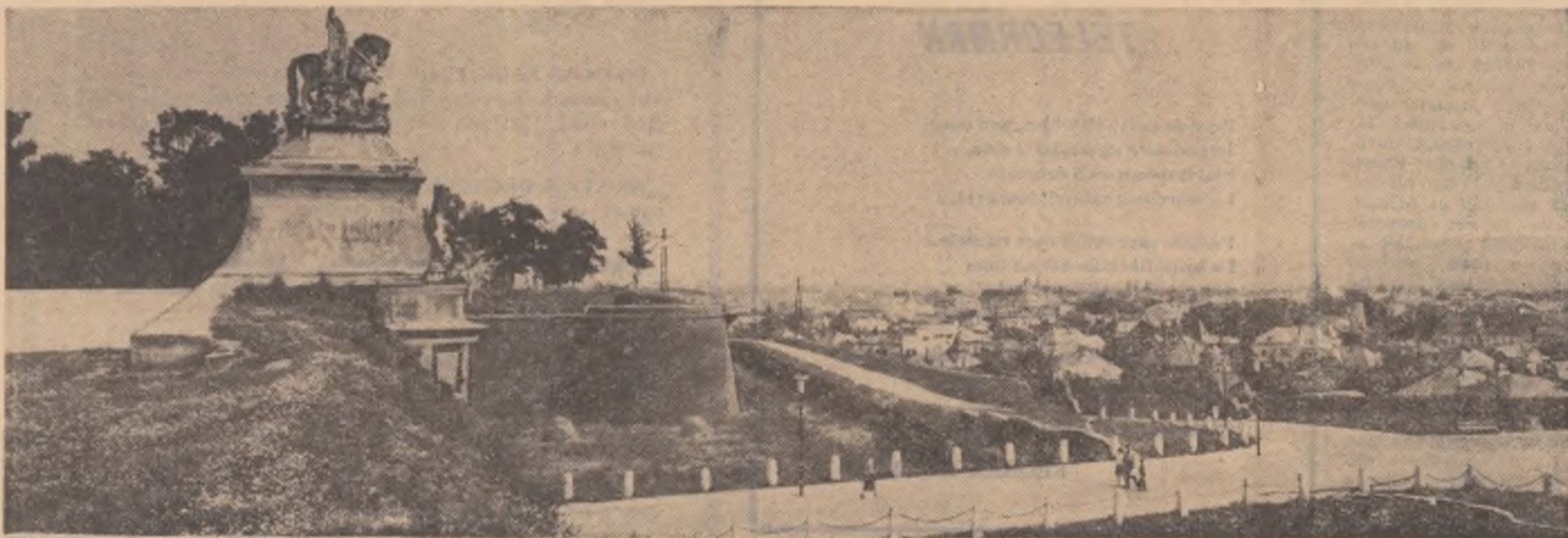

ALBINA

REVISTĂ SĂPTĂMINALĂ A AȘEZĂMINTELOR CULTURALE

Judetele noastre

Alba - LEAGĂN DE ISTORIE

Ținut străvechi, sprijinit pe munții Metalici la apus, pe cei ai Trascăului în partea nordică și ai Sebeșului la sud, județul Alba cuprinde în hotarele sale numeroase așezări istorice, dar și multe și variate bogății și frumuseți naturale. Descoperirile arheologice mai vechi și mai noi prezintă nenumărate mărturii despre existența, cu mii de ani în urmă, a unor civilizații înfloritoare. Depozitul de obiecte de bronz, frumos ornamentate, descoperit în hotarul localității Igh'el datează de peste 3 000 de ani; tezaurul de la Baia compus din monede de argint, obiectele de la Abrud, Roșia-Montană, Baia de Arieș și multe alte localități aflate pe tot cuprinsul județului reprezintă tot atâtea exemple ale vieții și activității desfășurate pe aceste locuri de către strămoșii poporului nostru.

Dar cea mai numeroasă și mai reprezentativă colecție de obiecte și documente istorice ne-o oferă muzeul din chiar reședința județului, Alba Iulia, ea însăși milenară așezare dacică, înfloritorul Apulum și apoi, după ocupație Apulum, puternic castru al legiunii a XIII-a Gemina, focar de cultură de-a lungul vremii în această parte a țării. Miile de exponate din sălile Muzeului constituie punctul de atracție a mii de oameni ai muncii, de toate vîrstele, profesori cu elevii școlilor din localitate și din alte părți. Nu demult am avut prilejul să asist la o interesantă incursiune în trecutul istoric al Albei, făcută cu multă competență de ghidul Muzeului în fața unui numeros grup de vizitatori, printre care câțiva mineri din Roșia-Montană, muncitori și funcționari din Aiud, membrii cooperativelor agricole din Teiuș și Galda de Jos. I-am reintîlnit apoi în fața obeliscului ridicat pe locul numit „Dealul Furcilor”. Aici s-a petrecut singerosul episod al răscoalei țărănilor sub conducerea lui Horia, Cloșca și Crișan. Tot aici s-a încoronat Mihai Viteazul ca apoi, în anul 1918, pe același loc, „Dealul Furcilor”, adunarea populară să ceară într-un singur glas înfăptuirea visului de veacuri al transilvănenilor.

Sînt în acest colț de țară localități a căror denumiri figurează cu cinste în istoria culturii și tehnicii românești. Lancrămul, satul poetului și filozofului Lucian Blaga. Blajul, denumit „Mica Romă” de către Luceaful poeziei românești, Mihail Eminescu, și altele, binecunoscute la noi și peste hotare. Multe așezări amintesc de evenimente în jurul cărora s-au creat numeroase legende cum ar fi: Albacul lui Horia, Avram Iancu, Războieni și Mirăslău.

Cine vizitează plajurile Albei, și în viitorul apropiat vor fi tot mai mulți vizitatori, locurile oferind minunate condiții de dezvoltare a turismului, rămîne cu imaginea unei imense grădini cu renumite livezi și vii. Podgoriile Albei se întind pe coastele însoțite ale dealurilor de la poalele Munților Apuseni, pînă la Vințul de Jos, Șardul, Ighiul, Țelna, Cricău-Craiva, Bucerdea vinoasă, sînt renumite pentru vinurile fine cu buchetul lor deosebit. Muscat-otonelul, rieslingul, sovignonul,

tramina și feteasca de Alba au căpătat aprecierea unanimă aducînd producătorilor zeci și zeci de premii și medalii de aur, argint și bronz. Dar în cuprinsul județului există încă mii de hectare de teren în pantă aflat pe văile și piraiele ce coboară din Munții Apuseni spre șesul Mureșului care fără îndoială vor fi puse în valoare sporind potențialul economic al cooperativelor agricole de producție.

Mureșul le-a fost oamenilor de pe aceste locuri și prieten și dușman. Prieten, prin luncile sale mănoase, prin asigurarea apei în timp de cumplită secetă; dușman prin revărsarea uneori a apelor peste semănături, pustiindu-le. Dar Mureșul poate fi cumințit. Există mari posibilități de folosire a riului potrivit nevoilor. Inceputul a fost făcut cu ani în urmă la Mirăslău, și în alte localități. Se dezvoltă legumicultura (Mihalț, Micești, Teiuș, Șibot și alte sate).

Alba s-a încadrat în anii noștri în ritmul general al înnoirilor caracteristic întregii țări. Crearea unor întreprinderi industriale, dezvoltarea și modernizarea altora fac ca această zonă să dispună de o economie echilibrată. Întreprinderile din Alba-Iulia, din Roșia-Montană, Întreprinderea Metalurgică din Aiud, Uzinele sodice din Ocna Mureșului, Complexul de industrializare a lemnului din Blaj, Uzinele de mașini-unelte din Cugir, care produc astăzi în numai 11 zile valoarea producției globale a anului 1948, exportînd produsele lor în 20 de țări, industria ușoară din Sebeș și altele fac ca, în anii ce vin, județul Albei să dispună de o industrie solidă, pe măsura trecutului său istoric și a condițiilor create de partidul și guvernul nostru. La toate acestea se adaugă o bogată rețea hidrografică, cu Mureșul, Tirnava, Ampoiul, Sebeșul și numeroase alte cursuri de apă ce pot fi utilizate în scopuri productive.

Bogat ținut, leagăn al culturii dar și teatrul unor lupte îndelungate peste care în cursul vremii singele s-a vărsat din belșug. Alba cu cei peste 387 000 locuitori ai săi, români, maghiari, germani sau de alte naționalități, participă intens la marile prefaceri sociale, la dezvoltarea economiei, culturii și tehnicii.

La Sebeș și în Tara Moșilor la Cimpeni vor lua ființă cite un complex pentru industrializarea lemnului, Aiudul se va îmbogăți cu o nouă fabrică de produse din beton armat. O mare extindere vor cunoaște fabricile de produse sodice din Ocna Mureș, de produse refractare din Alba Iulia, complexul de la Blaj și fabrica de ciorapi din Sebeș. Trei ferme moderne de vaci vor luat ființă la Aiud, Blaj și Lunca Mureșului, iar alte obiective prevăzute vor schimba înfățișarea orașelor și comunelor și condițiile de trai ale oamenilor.

Ca și în alte părți ale țării oamenii privesc harta județului lor cu dreaptă admirație și mindrie, hotărîți să facă totul pentru a-i adăuga noi și noi frumuseți.

NOTE DE LECTURĂ

NICOLAE ȚIC
Cu ușile deschise

Editura tineretului

Prozator fecund, Nicolae Țic manifestă un interes deosebit pentru viața de pe marile șantiere și pentru reeditarea atmosferei perioadei când se dădeau marile bătălii în vederea cuceririi puterii de către proletariat, transformării socialiste a economiei. Iar eroii și-i recrutează de obicei din rindurile tinerilor entuziaști, dar nu lipsiți de naivități ce le atribuie un farmec deosebit. Și în această povestire eroul e un tânăr, ziaristul Ion Măieruș, care lucrează la o publicație pentru tineret. Entuziast, având convingeri ferme, principial pînă la a nesocoti realitatea, urind cu înverșunare lumea speculanților, Ion Măieruș iubește însă o fată, care se află în chiar cercul adversarilor săi. Autorul, admirînd cinstea și principialitatea eroului său, convingerile sale de nestrămutat adoptă, însă, o atitudine critică față de incapacitatea lui de a înțelege realitatea, de ineficiența actelor sale. De aici, umorul sănătos al acestor pagini care reconstituie atmosfera unei etape furtunoase din istoria poporului nostru.

VINICIU GAFIȚA
Trei întîmplări
la Suceava

Editura tineretului

Viniciu Gafița, autor al mai multor cărți, publică, în acest volum, trei nuvele care dovedesc însușiri pînă acum nebănuite.

Primele două (Frumuseți, Nicanor și Samoilă), inspirate din lumea adolescenților, a elevilor, denotă o înțelegere adecvată a psihologiei acestei vârste a tuturor visurilor, dar și a unor naivități pline de farmec. Cu un umor al simpatiei, autorul descrie, în Frumuseți, ivirea sentimentului de dragoste la doi elevi, stingăciile cu care și-l manifestă, planurile lor fanteziste. Cea de a doua istorisește cu haz

pășanile a doi chiulungii. De remarcat lipsa oricărei note moralizatoare, didactice.

În ultima navelă din volum, Omul cu fluturele, V. Gafița îmbină elementul fantastic cu cel reporteresc, pentru a face o incursiune în trecutul străvechii

așezări sucevene, a zugrăvi metamorfozele prin care ea a trecut în cursul veacurilor și a reliefa schimbările radicale care s-au înfăptuit în zilele noastre.

Noul său volum oferă prilejul unei lecturi plăcute și instructive, atât prin conținutul povestirilor, cât și prin felul în care este scris, avînd o limbă frumoasă, bogată.

E. L

TELEORMAN

Prag de porți, deschise spre soare,
Impodobite cu păsări și griu,
Plai împlinit ca o dragoste
La marginea satului, lingă riu...

Purtăm spre cetăți care cu stele...
La briul flăcăilor atîrnă luna
Ca o seceră albă și nouă...
Vintul fără somn sleiește fintina.

Potcoavă de-argint pentru cal năzdrăvan,
Zile cu nuntă în toamnele dulci,
Fridvor cu șoapte și așteptări
Unde mergi tirziu să te culci...

FLOREA BURTAN

Răucea Elisabeta din comuna Lerești-Argeș, iscusită meșteră de scoarțe și fote

Foto: Petre LAZĂRESCU

NICOLAE POPA

Unul dintre creatorii talentați de artă populară este și Nicolae Popa din satul Tirpești-Petricani, situat la circa 10 kilometri de orașul Tg. Neamț.

Nicolae Popa are preocupări multiple — confecționează măști, este sculptor în piatră și lemn, arheolog amator. Folosind resturi de piele și cirpă, boabe de fasole și pene de gîscă, păr de cal, panglici, metal, mărgele, căciuli și pălării scoase din uz, confecționează măști de mare expresivitate, folosite în spectacolele de teatru popular și cu prilejul Anului nou.

Într-o încăperce, creatorul popular a înjghebat un mic muzeu unde poți admira o galerie întregă de lucrări din piatră — o reproducere după „Sărutul” lui C. Brâncuși, alte sculpturi intitulate: „Țambalagiul”, „Clarinetistul”, „Mama și copilul”, „Babă”, „Moș”, „Călăreț”, „Jianul”, „Pădurar sunînd din corn”, „Taurul furios”, „Girafa” etc. Întrebat fiind cum își alege subiectele, Popa Nicolae ne-a răspuns să cele mai multe i le oferă folclorul nostru, dar că adesea îl inspiră și forma pietrei, pe care o alege de la Pipirig, localitate aflată la vreo 40 de kilo-

metri depărtare de Tirpești. Mai pot fi văzute în micul său muzeu obiecte din lemn ca: linguri, clești, spărgătoare de nuci și alune, furculițe și altele, sculptate cu măiestrie.

Participînd la cea de-a IV-a Expoziție bienală de artă populară de la București, a obținut pentru două

Făurari și păstrători de frumos

din lucrările sale premiul I și II; este vorba despre o sculptură în piatră și o mască.

Nicolae Popa este cunoscut și ca arheolog amator. El a strîns, etichetat și aranjat într-o clădire, o sumedenie de obiecte care atestă existența și continuitatea pe acest teritoriu a strămoșilor noștri, faptele de vitejie și felul lor de trai.

Între altele, atrag atenția obiecte folosite în așezările carpilor, populație stabilă dacică ce locuia

Poșta poeziei

VASILE POP, București. Cu sensibilitatea dv. probabil că veți izbuti mai mult. Frumos: „Iarbă de la margini de drumuri, / tu, umbră a apelor, / tu, femeie nesfîrșită...”

Sau: „...Sufletele rămîneau în soare / ca niște plante uscate...”

N-ar strica o stăruință mai mare asupra conținutului de idei. Mai trimiteți!

NICOLAE RADU, Pitești. Raportate la vîrsta dv. versurile dau oarecare speranțe. N-ar fi exclus ca vreuna din poezii să-și poată găsi loc într-o revistă literară. În „Albina” mai puțin.

ARISTICĂ BĂGHINĂ, Tr. Severin. Aș putea să citez din nou cîte o strofă reușită; mai mult nu.

VASILE DINCU, Runcu-Salvei. „Lucaefărul” promite. De ce uitați însă că „Albina” se adresează în principal cititorilor de la țară?

ALEX. NEGURĂ, Comarnic: „Ai ochi dulci cu negre plete / Și cu flori de maci pe gură...”

Vai, cum se poate ca niște ochi să aibă... plete și gură? Căci asta se înțelege din ceea ce ați scris! Și apoi, vă rog să mă iertați, dar poezia e lucru serios. Nu admite nici ea dezacordul dintre subiect și predicat („băieții cînd te vede”). De aceea, nu vă sfătuiesc să continuați în poezie, ci în studiul regulilor elementare de gramatică.

VASILE CONSTANTINESCU, Iași. „Am ascultat vorbindu-mi tăcerea” e citabilă. De pildă: „...În ochii femeii nopțile toate / Își sfîșesc amețitoarele nașteri și vin / Să ne întîmpine-n lumină mirese”.

IONESCU I. ȘTEFAN, Gîngiova. Mi se pare că versurile dv. sînt voit „teribile”, „teribiliste” sau așa ceva. Cîte o imagine interesantă se pierde sufocată în bombasticism.

FLOREA BURTAN, com. Crîngul. Am recomandat redacției poezia „Teleorman” spre a fi eventual publicată, apariția ei marcînd un debut.

VASILE COBAN, Arad. Să mai așteptăm totuși. Nu cred că publicarea v-ar face un bun serviciu.

AVRĂMOIU EMILIAN, Vidra. Foarte mulți tineri de vîrsta dv. încearcă să scrie, mai ales poezii — pentru ca după ani și ani să-și aducă aminte cu un surîs nostalgic de încercările lor. Probabil că așa se va întîmpla și cu dv. Semne deosebite n-am găsit.

LUPȘOR SUSANA, com. Apold-Mureș. Mulțumiri pentru gîndul bun adresat „Albinei”. Vă dorim la rîndul nostru sănătate și succes.

VASILE N. TOMEGEA, com. Boroaia-Suceava. Vi se cuvin desigur laude pentru intenția de a promova talente din popor. În cazul de față însă versurile nu sînt izbutite.

Ne-au mai trimis versuri fără șanse de a fi publicate: Chelaru G. Dan, Pătirlagele-Buzău; Dan Ștefan Ionescu, Ocna Mureș; C. Teleormăneanu, Tr. Măgurele; Ioan Arhire, Bacău; Nicolae C. Marin, Tr. Severin; V. Turea, Coțușca-Boțoșani; Ioan I. Marcel, Km. Vilcea.

EUGEN FRUNZĂ

în podișul central moldovenesc, pînă în Munții Carpați, și care, pe la sfîrșitul secolului II și începutul secolului III e.n., ajunsese la un înalt grad de cultură. Pot fi văzute și numeroase monede din vremea împăraților romani — Traian (98-117), Adrian (117-138), Marc Aureliu (161-180), precum și diferite obiecte aparținînd feudalismului și capitalismului: arme de luptă (sulițe, halebarde, virfuri de săgeată etc.), unelte agricole (sape, hîrlete), șei de lemn, cornuri pentru praf de pușcă, o tunică militară de culoare roșie, din vremea lui Alexandru Ioan Cuza, bani de hîrtie românești, nemțești, rusești, precum și veșminte și unelte de uz casnic, din partea locului, aparținînd epocii noastre.

Asemenea creatorii populari și entuziaști păstrători de valori artistice și documentare merită și își atrag recunoștința tuturor celor care iau cunoștință de roadele nobilei lor pasiuni.

ION MARINESCU

Faptul de a trăi în colectivitate

Din tot ce este viu pe pământ omul e singura ființă capabilă de sentimente. El mai simte însă și nevoia expresă de a le comunica. Singur traiul în colectivitate îngăduie aceasta. Viața de societate este pentru el o chestiune de importanță vitală.

Niște oameni de știință francezi au făcut experiențe trăind o vreme în case clădite pe fundul mării. Ei au realizat acolo ceea ce se cheamă singurătatea perfectă. La sfârșit s-a constatat că în structura psihologică a participanților la experiență au survenit modificări serioase. Așadar, nu se poate supraviețui în afara colectivității. Vechii greci denumeau omul „zoon politikon”, atribuindu-i lui, dintre toate ființele, capacitatea de a gândi, de a fi sociabil. Sintem sociabil sau nesociabil după atitudinea pe care o avem față de colectivitatea umană căreia îi aparținem. Aici intră însă în discuție și noțiunea de climat al colectivității, cel care poate ușura integrarea individului în grup și realizarea coeziunii morale necesare. L-am întrebat pe Ion Iovoaica, un bătrîn din Galicea, dacă se mai vede cu cei de-un leat cu el. Spunea că de unii nu mai știe chiar nimic, că-i vede rar, și ne-a lăsat uimiți fiindcă doar trăiesc în același mic perimetru geografic. La Flămânzi, Județul Botoșani, climatul colectivității favorizează comuniunea tuturor generațiilor. Bunicul vine la cămin cu nepotul de mină și joacă pe aceeași scenă. De aceea, acolo există și o opinie colectivă puternică ce se face simțită în toate actele de gospodărire. În sat pulsează o viață fecundă, toți își spun părerea, toți sînt părtași la treabă. În Roseți—Ialomița, simțind oamenii că spiritul de societate lincezește, string sume suplimentare și adaugă la căminul cultural două săli de petrecere. Aici se joacă horă, se fac clăci și în ultimă instanță, se întilnesc oamenii și comunică între ei.

Dar să ne mutăm cu investigația la generația mai tină. Am cunoscut, acum un an în Topolovăț—Timiș, o tină, pe Ecaterina Stoicu

în chiar ziua nunții sale. Tină, frumoasă, vioaie, bună jucătoare, o priveau cu drag toți.

— Și de acum încolo ce vei face? am întrebat-o.

— Eh, de acum... casa, soțul, or să vină copiii. Și deodată mi s-a părut atinsă de aripa întristării. Căsătoria, așa cum o privesc unii, înseamnă limitarea accesului la viața colectivă. Îndosebi la femeie. Ea se închide între pereții casei și încercările de a evada se soldează adesea cu drame. Obtuzitatea soților, pe de-o parte, pe de alta dezinteresul factorilor locali de cultură, mențin starea de lucruri, situind la perife-

prinsese o rușine de moarte. Privind problema atent nu ne poate scăpa faptul că o astfel de categorie de tineri, trăind în două medii, nu se simt legați sufletește de nici unul. Unii se sustrag cu bună știință îndatoririlor civice care le incumbă la locul de baștină. La Roseți, tractoriștii nu plătesc contribuția bănească, eschivându-se de la o elementară normă cetățenească.

— Noi sintem de la SMT — zic ei, și mai fac și cu tractoarele făgase adinci pe acolo pe unde de fapt nu au voie să meargă și rid de propriul lor sat. De unde această deformare a caracterului dacă nu din faptul că a ieșit de sub efectul legilor sacre ale colectivității!

Isolarea, separatismul, dușmani ai vieții de grup, apar în formele cele mai izbitoare în muncă. La Goicea — Dolj sînt două cooperative agricole de producție. Ele nu colaborează și au apărut — (spre cistigul cui?) — distanțări în producție. Efectul se transmite și asupra comunei și deși te afli într-un sat, ai impresia că ești în două care merg fiecare pe un drum al său. Se ajunge la delimitări, unei părți i se spune Goicea Mare, celeilalte Goicea Mică, care, deși au administrație comună, se gospodăresc și dezvoltă în mod diferit. În sat însă există o singură colectivitate umană. În mod inerent își face loc ideea nesăpătoasă a concurenței, a goanei după prioritate a invidiei, care ia locul pe nesimțite întrecerii cinșite, bărbătești, înrajuțării.

Numai unindu-și puterile oamenii pot realiza forța aceea de șoc care lucrează pe un front larg, care schimbă rapid și bine locul și stările și care se cheamă colectivitatea umană.

V. TOSO

Opinii

ria vieții sociale ceea ce este cunoscută ca o forță — femeia cu neobșita ei inițiativă.

Nu avem intenția să dedicăm articolul de față în mod exclusiv tinerilor, dar le acordăm o atenție sporită, fiindcă asupra lor se văd, în formele cele mai serioase, efectele îndepărtării de colectivitate. Iată un caz.

Un tină din Cornești—Dimbovița, pe nume Nicolae Dumitrescu, de 22 de ani, se angajează lucrător la Brazi. Acolo se împrietenește cu un grup „vesel” și o face dintr-o pornire tinerească. Părinții, foștii dascăli, nu-l întreabă niciodată ce fel de viață duce, dar pricep că trebuie s-o facă în clipa cînd unul din grup, Gheorghe Constantin, devine infractor și Nicolae e chemat să dea relații. El nu comise nimic, nici nu era părtaș la infracțiune, dar îl cu-

Gata pentru cîmp.

Sfaturi pentru apicultorul începător

● În luna martie, în majoritatea zonelor, albinele fac zborul general de curățire. Apar primele generații de albine tinere. se mărește capacitatea de creștere a puștelui.

● Revizita de fond Notăm în carnetul de stupină observațiile privind puterea familiilor de albine și cantitatea de provizii rămase după iernare, pentru a ști care familii sînt rezistente la iernat. Familiile puternice care n-au mătăcă primesc una de la rezervă. Dacă o mătăcă a depus mai multe ouă de trîntor decît de albine lucrătoare, o înlocuim. Fiecare familie va avea, obligatoriu, în cuib, cel puțin 6-8 kg miere, păstură și polen proaspăt. Fagurii să fie cît mai aproape de pușet. Scoatem din cuib fagurii de culoare albă, care nu păstrează bine căldura și fagurii cu celule de trîntor. Apoi strîmto-răm cuibul și îl împachetăm lateral și deasupra.

● Supraveghem zborul general de curățire; îndepărtăm stările anormale constatate; aplicăm tratamentul contra nosemozet, în stupini infectate.

● Pentru a intensifica creșterea puștelui, aplicăm hrănirea stimulentă, descăpăcîm periodic, la 3-4 zile, 1-2 dm³ de miere din fagurii așezați după diafragmă. Rezultate bune obținem prin hrănirea cu 300-400 g sirop de miere de la familiile sănătoase sau sirop de zahăr în faguri.

Important: Creșterea masivă a puștelui în această perioadă scurtează perioada de înlocuire a albinelor iernate cu albine tinere, pregătind la timp familia puternice pentru primele culesuri ale primăverii.

APRIIE este perioada cînd familiile de albine se dezvoltă pentru culesurile care urmează. Mătaca depune acum peste 1500 de ouă în 24 de ore. Apicultorul trebuie să cunoască bine starea fiecărei familii, pentru a le ajuta să se dezvolte bine.

Pe măsură ce timpul se încălzește și populația stupului se dezvoltă, vom lărgi cuiburile pentru a da posibilitate măticii să depună cît mai

multe ouă (după ce toți fagurii din cuib vor fi ocupați cu pușet). La început vom introduce un fagure clădit între fagurele cu pușet și cel mărghinaș. Apoi, în funcție de creșterea familiei vom introduce doi faguri clădiți de o parte și de alta a cuibului (pentru a stimula ouatul măticii, acești faguri trebuie să aibă puțină miere descăpăcîță în partea superioară sau să fie stropiți cu miere diluată și apă caldută).

Dacă pomii au înflorit, pentru a avea și o producție de ceară, lărgim cuibul cu faguri artificiali, pe care albinele îi vor clădi. Dacă nu există cules în natură, continuăm hrănirea stimulentă.

În familiile de prășilă, introducem un fagure cu celule de trîntor (pentru creșterea trîntorilor necesari împerecherii măticii).

Întărim familiile slabe cu faguri luați de la familiile puternice, preîntîmpinînd astfel roitul. Dezinfectăm toți stupii și trecem familiile de albine în stupii curățaiți și dezinfectați.

Fiindcă a uitat că este mamă

Copilul este o lume în germen, un univers. La creșterea copilului sînt necesare cuvîntul cald al mamei, sărutarea bărbătească a tatălui și mai ales privirea atentă și grija acestora pentru a forma un om întreg, cu trăsături morale proprii omului nou. Astfel de părinți există și încă mulți. Din păcate cunoaștem și din aceia care uită de obligațiile părintești. Iată un astfel de exemplu și urmările lui. În 1959, Elisabeta Pantea, din Alba Iulia, a dat naștere unui copil din afara căsătoriei. După naștere, prima grijă a mamei a fost ca să dea copilul, cînd la o creșă de copii, cînd la o rudă, cînd cine știe unde, ca să scape de el. Așa a ajuns Gheorghită la Casa copilului. Căsătorindu-se, Elisabeta a ascuns faptul că are un copil. Iată însă că în 1964, este invitată să-și ia copilul acasă.

Zilele și lunile s-au scurs. Din căsătorie a mai rezultat un copil. Timpul n-a adus nici o schimbare în atitudinea mamei față de Gheorghită, uitînd că-i este copil. Timp de doi ani, 1964-1966, îl bătea în fiecare zi, provocîndu-i rani și vinătăi. Cînd stătea la masă cu soțul și copilul lor, pe Gheorghită îl țineau cu fața la perete pentru a nu vedea ce mîncîcă ei, sau îl legau de un pom în curte, punîndu-i dinainte o farfurie cu mălai. Datorită tratamentului inuman, copilul a contractat o boală gravă, fiind internat la Sanatoriul T.B.C. din Cîmpeni. Mama nu s-a mai interesat de copil. Lui Gheorghită i s-a deschis o poartă și i s-a dat o mină de ajutor. Acum se află la Casa copilului din Prundul Bîrzăului, iar mama lui, pentru fapta ei neomenescă și nedemnă, a fost condamnată la 2 ani închisoare corecțională. În rîndurile de față am schitat doar portretul cenușiu al unei „mame”, lăsînd la aprecierea și judecata cititorului, atitudinea ei.

VASILE SABAU
Judecător

Pagubă-n ciuperci

Întreprinderea forestieră Huedin a angajat în munca de achiziție de ciuperci pe un anume Ion Hamza. Din clipa cînd s-a văzut instalat, Hamza a început să opereze ca-n codru. Veneau culegătorii din adîncul pădurii și aduceau ciuperci „a-ntîia” pe care Hamza le trecea în catastif la categoria a II-a. Mai manevra și și cu procentul de corpuri străine și cu cel de umiditate și din procent în procent a ajuns să vire în buzunar 61755 lei, cumpărîndu-și motocicletă, turism, frigider, magnetofon, televizor, sub privirile îngăduitoare ale mai marilor săi.

Povestea cu ciupercile se sfîrșește aici. Ce face el acum? Stă la răcoare (nu a codrului) și se întreabă ce poate să însemne vorba asta din popor: „pagubă în ciuperci”.

C. T.

„CU SCAUN LA CAP...”

Destul de numeroase sînt expresiile românești care se remarcă prin caracterul lor hazliu-satiric sau numai glumeț. Cînd, de pildă, ni se spune despre cineva că **fuge mîncînd pămîntul** — avem deodată în fața ochilor o imagine nu numai plină de mișcare, dar și străbătută de intenția ironizării, închipuindu-ni-l pe cel care aleargă aplecat de spate, din pricina iuțelii pașilor, ca fiind gata să... muste din pămînt!...

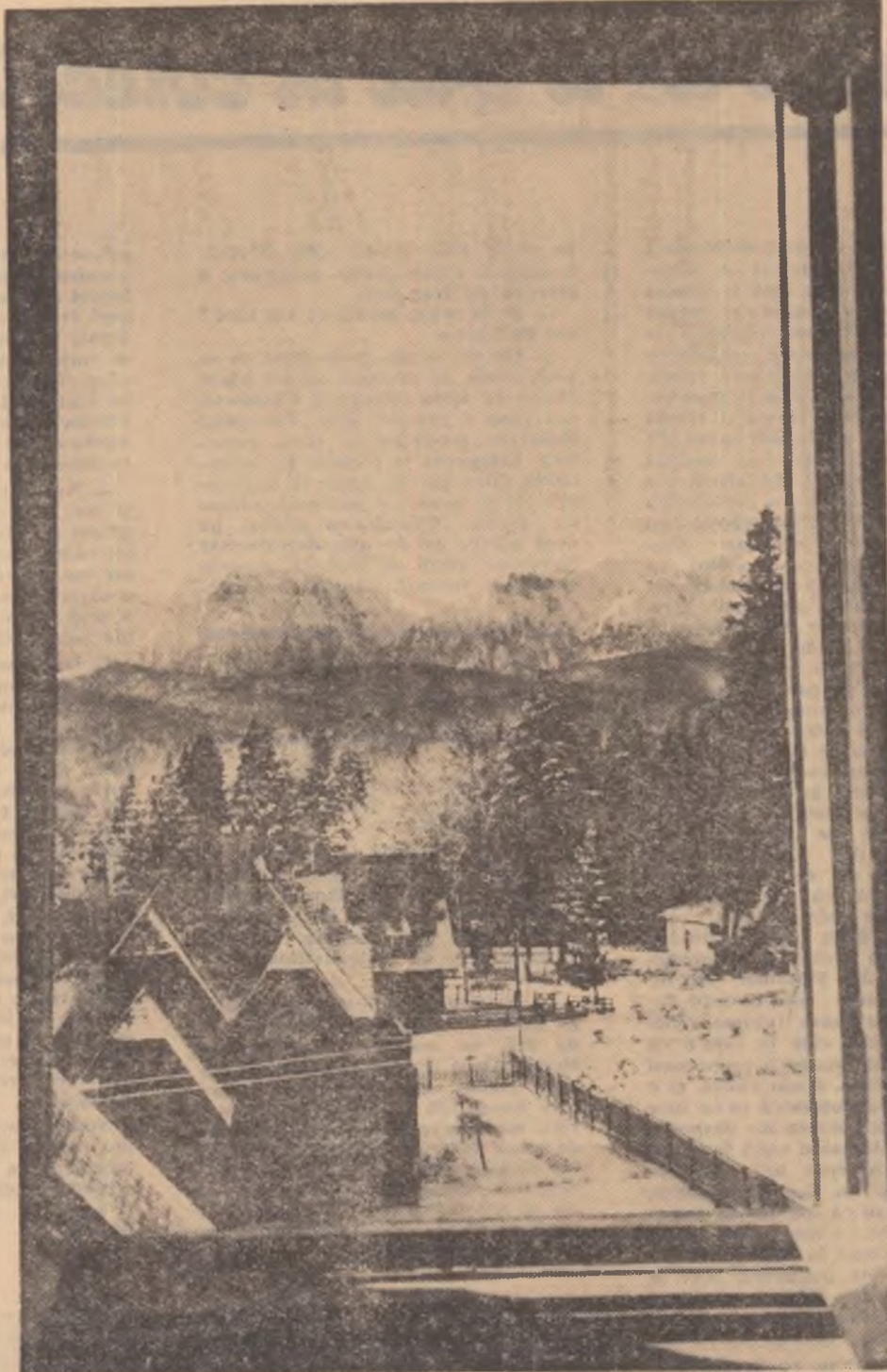
Alte expresii au — cum spuneam — numai un ton glumeț. Firește, ceea ce le-a impus atenției și le-a dat putere de circulație rămîne tot adîncimea țîlcului lor. Este, între altele, cazul „vorbei” pline de culoare, cu care uneori caracterizăm pe cineva, spunînd că este un om **cu scaun la cap**, înțelegînd prin aceasta că persoana respectivă se distinge printr-o fire echilibrată, printr-o minte cumpănită, **asezată**.

Se naște, acum, întrebarea: de ce această idee este exprimată prin figura de stil „cu scaun la cap”? Iscusitul autor anonim al acestei imagini poetice a stabilit o legătură între faptul că cineva cu mintea **cumpănită** trece drept un **om așezat** și scopul **scaunului** — acela de a te așeza pe el.

Cu drept cuvînt, așadar, filologul Sextil Pușcariu, explicînd chipul în care va fi luat naștere această vorbă populară, notează în cartea sa **Limba română**: „Gluma de la baza acestei expresii neobișnuite consistă din asociația lui „așezat” (întrebuințat în mod figurat spre a arăta firea „liniștită” a cuiva) cu mobila pe care te așezi, scaunul. Acest scaun a fost adus în legătură cu cap fiindcă omul așezat e și chibzuit și înțelept”.

N. MIHAESCU

VORBE DIN POPOR ȘI TILCURILE LOR

Predeal.

AL. ANDRI

ACEST
TAINĂ

PRI

Din Titești, comuna ată în inima muntelui înțele vești cultura rectorului de cămin pescu: locuitorii amenajat în ultimul a găzduit câteva spe și o întîlnire cu t. După ce ne arată fac 32 de abona umblînd numai înt lui”, directorul Co ne asigură că va rea revistei în a trimestrul al II-curs, să ajungem mente”.

Și Ion Chișmorie derat, județul A Albina de 40 de a credințea că se „abona” cît mai publicație a care cu nesat”. Dînsul rința să trimită i necdote și snoav „foarte hazlii”. D. această calitate, toată dragostea.

Un adevărat d abonaților noștri Ion Tudorache c teste Albina de t era școlar, și o fr multă plăcere. A urările de sănăta muncă pe care l rilor noștri și pe

Familia Scarlat Canta intră în posesia diamantului negru în urma omorului făptuit de Chiriță Drăcea, stujitorul lor, asupra fratelui lui Scarlat, Gheorghe Canta. Zulnia Canta vrea să pună mîna pe domnie dînd giuvaerul ca peșcheș turcilor. Încearcă să atragă și pe fata lor, Zoe, în planul său, dar aceasta împotrîvindu-se. Scarlat și Zulnia înfiază în locul ei pe Ilinca lui Onofrei. La castel, e prezent însă haiducul Alexa Cerbu, logodnicul Ilincăi. Zoe îi înmînează lui Alexa un răvaș, să-l ducă la unchiul ei, Alexandru, pentru ca acesta să ia cunoștință de planurile Zulniei. Alexandru sosește la castel și cere să-și vadă nepoata. Adormită de un praș strecurat de Zulnia în pahar, Zoe nu reușește să-și spună păsul său. De-abia după ce Alexandru plecase, Zoe își revine și, ajutată de Alexa fuge călare din castel încercînd să-l ajungă din urmă. Între timp, Alexa și ceilalți haiduci sînt biruiți și luați de poteră. Pe drumul spre ocnă, întîlnesc pe Drăcea, care, din porunca Zulniei, o prinsese pe Zoe. Abia ajuns la castel, Drăcea e trimis de Zulnia la ocnă, să-l ucidă pe Alexa, dar dă greș. La întoarcere, o minte pe Zulnia că Alexa-i mort, iar aceasta, liniștită, dă ordin de plecare spre schitul Durău.

DIAMANTUL NEGRU

Roman de DUMITRU ALMAȘ

— Uite-ți-l în mîna stîngă, bazi-leule!

— A, bodaproste că l-am găsit... Mergem întîi la Schitu Durău, nu? C-ar fi mare păcat să pornim la dru — la drum așa lung fără o ru — o rugăciune...

În ograda castelului, prin liniștea apăsătoare, trăsurile s-au rinduit, repede, sub povăța lui Chiriță Drăcea. În scurt, au ieșit în grabă pe poartă: în prima Zulnia și Ilinca, în a doua Călina și bagajele, în a treia Zoe și Scarlat, cu sipefelul pe genunchi.

— Unde mergem, tată? a întrebat Zoe, cu durere și îngrijorare.

— Habar n-am! Urzeli — urzelile Zulniei; ea are diaman... Adică nu...

Ce știu eu? Ea, maică-ta, băt-o-ar norocul, le-nvir-le-nvirtește pe toate. Pare-o să mă la — o să mă lase să domnesc?

Călare, căpitanul Drăcea înconjura echipajele cu douăzeci de arnăuți în straie bogate, cu înfățișare de alai aproape domnesc.

Dar, ajungînd în drumul satului, în loc să cotească spre schitul Durău, convoiul de trăsuri a pornit la vale, spre Bistrița, așa cum a poruncit Zulnia. Pe capră, Chiper cîrtea și nedumerit și batjocoritor:

— Care va să zică, măria ta, ascultăm utrenia la Pingarați.

— Întocmai! s-a bucurat Zulnia, pentru „măria ta” și pentru taină:

și Drăcea a știut c-o duc întîi pe Zoe la Durău. Ei bine, nu! Dacă vreun țîlhar cum e cumnatu-meu o fi avut vreo iscoadă în castel, l-am păcălit.

Dar să fi fost oare numai așa, o întîmplare că, tot în acea noapte, la răsaritul luceafărului, în marginea pădurii din fața schitului Durău, descălecau haiducii lui Neicu? Lăsau caii în vale, pe malul pîrului, la pascut și se așezau la pîndă, de o parte și de alta a drumului.

În zori, în lăstărișul de pe malul Durăului se înginau privighetorile. Sătul de atîta așteptare, Ceterașu prindea viers din glasul păsărelelor și doinea lin, în șoaptă.

— Nici în pîndă nu te lași de doinit? s-a posomorît Neicu.

— Ce să fac, dacă boieronica nu ne cade în capcană să ne dea de lucru?

— Ne-a tras pe sfoară?

— Cneaglina Zulnia-i mai șireată ca hulpea.

— La castel! porunci Neicu, sătul de pîndă zădarnică.

Din acel moment s-a stîrmit o goană ne bună între ceata lui Neicu și convoiul de trăsuri al Zulniei Canta: goana pentru diamantul negru.

Cap. IX Zoe și haiducii

Sure de colbul drumului, trăsurile intrau pe poarta mănăstirii Pingarați, drept în clipa cînd un călugăr slinos și somnoros lovea întîiul ciocan în toaca de utrenie. Cei din chilii se holbară cîteva clipe pe la ferestre. Cunoscînd cine erau musafirii, îmbrăcarea rantiile și grăbiră întru întîmpinare, temenindu-se cu multă smerenie, în fața unor boieri așa de mari.

Scarlat Canta a încredințat-o pe Zoe starețului:

— Ochii și viața copi — copilei noastre, părinte! Că, în curînd, fi-voi domnul țării. Și-atunci...

— Să trăiești, măria ta! s-a închinat starețul atîngînd iarba cu sfichiul bărbii, lungă ca un măturoi și brumărie ca o blană de berbece.

Ca să întărească poruncile soțului, Zulnia l-a strecurat, cu dibăcie și cu

domnească dărnicie, două puni mîncele largi ale anterului de tase neagră:

— Pentru... liturghie, părinte st

— Cine dă Domnului, sie-și dă multă dobîndă primește, însemna rețel în văzduh, un fel de cruce. Vă dîni, în grija noastră, în cea mai chilie din catul al doilea. Că și știm străjui lucrurile de preț.

— Da? Mă știam ființă, nu lucrăbunfrit Zoe, mînioasă.

— Vreau să zic... mai ales făptu

— Făceți-vă slujbele! a răcnit cea la vizitii și la arnăuți, anume nu mai ciulească urechile la vorbe pinilor și ca să-l ia și pe el în s cioporul călugărilor.

— Dehămăm caii, îi adăpăm, le ceva iarbă sub boturi. Iar noi tr la un pușor de somn, a plănuit Cl cu glas tare, ca vizitiu de tr aproape voievodală ce se afla.

— Somn? s-a grozăvit Chiriță cea și mai și. Eu poruncesc aici! geți trăsurile. Lună! Țesălați caii geți oșile.

După ce au ascultat slujba în bi-boierii au trecut la stăreție și s-pătat: ouă ochiuri, păstrămuri c prioară, caș dulce ridichi și vî podgoriile mănăstirii de la Nic Că așa-i în Moldova: călugării se cese în munte, iar vinul de im șanie se face la șes. Apoi au lu pînă la chindia mică, în chilii cu bră plăcută răcoare. Au dormit, zitiții și arnăuții și căpitanul D Numai Ilinca n-a putut dormi. O gîndul să schimbe o vorbă cu nu știa în care chilie anume au ir călugării. S-a furișat prin cerdac sus, în jos Nimic. Într-un tîrziu: spre colțul de miazănoapte.

— Nu-i voie, jupiniță! a prin mîna călugărul de strajă, ivindu- așteptat, dintr-un culuar.

Ilinca l-a măsurat din tîlpi p creștet: tînăr, frumos, voinic, ir bradul.

— Nici dacă te... te sîrut? s-tat fata pe sub barba lui de cu castanei coapte.

— Nu mă ispitii... nu mă ispitii niță, rogu-te, că inima omului be este și supusă păcatului...

FRUMUSEȚEA ȘI LIMBAJUL VIU AL MĂȘTILOR POPULARE

Aceste taine vin pînă la noi din boabele de grînă semănată, din strugure și foaia de trifoi.

Sînt taine care astăzi se arată, ni se rostesc cu glasul pur și clar în frumusețea lor adevărată.

O! nici un zeu din cerul de cleștar nu pune vâl de umbră peste ele. Le răsfoiește prietenul plugar

la ceasul care pune-n apă stele citind înțelepciuni mutate-n legi spre tresărirea poeziei mele.

Sînt taine demne să le înțelegi și să le spulberii astăzi vechea haină ce le ținea ascunse-n umbre reci.

Sînt taine-n care taină lingă taină s-au dezlegat. O! Secol douăzeci!

Legate de un domeniu sau altul al vieții sociale, măștile au cunoscut o mare răspindire la toate populațiile primitive și comunitățile umane, păstrindu-și mereu neschimbat limbajul lor viu, expresiv, în ciuda pierderii unor semnificații inițiale. Se înțelege că astăzi nu mai putem vorbi, sub nici o formă, de existența unei credințe, a unor concepții în popor, privind puterile magice și oculte ale măștilor, influența lor în

mân de o subtilă stilizare, nu co-piază niciodată natura în mod grosolan, ci caută să o abstractizeze și s-o stilizeze. să extragă esențialul, simbolul, fie că ea figurază chipuri umane (moșul, baba etc.) sau animale (capra, berbecul, căiuții etc.).

Dispărute de o vreme din circulația largă și din manifestările tradiționale, măștile au reapărut în ultimii ani, în alaiurile vesele și multicolore ale sărbătorilor de iarnă, mai

tivalurile organizate la Iași și Cluj în 1967, ele au stîrnit un puternic entuziasm și o largă adeziune. S-a dovedit încă o dată că atunci cînd există interes și preocupare reală, competență, se pot da la iveală minunate comori izvorîte din fantezia, tradițiile și obiceiurile poporului.

Executate de meșteri care le știu pe de rost simbolurile și rolul, măștile populare românești necesită materiale puține și la îndemîna oricărei gospodării țărănești (piei de animale, coarne, cirpe, fuioare de in și de cîneapă, boabe de fasole, culori de pămînt etc.). Din aceste puține și simple materiale, meșterul izvoidește cu fantezie, bun gust și simț al umorului, adevărate capodopere de expresivitate și frumusețe. Și asemenea meșteri există mai în fiecare sat din țara noastră Pavel Tertiu din Nereju-Vrancea știe să facă, poate ca nimeni altul, măști de moșnegi și de babe.

Așa cum am spus, încefind de mult de a mai fi obiecte de ritual cu puteri magice, măștile s-au transformat în obiecte de artă populară, căutate și apreciate pentru marea lor efect decorativ. Mulți dintre cunoscătorii și dintre cei care apreciază arta populară le caută pentru frumusețea lor, multe muzee sau particulare le colecționează. La recentul Colocviu Brăncuși, din toamna anului 1967, personalități remarcabile ale artei mondiale au rămas uimite de frumusețea, expresivitatea, aerul viu și micalit al măștilor populare românești, pe care le considerau, prin bonomia, spiritul lor franc și hazliu, superioare unor măști care aparțin altor culturi și popoare. În același timp ei își exprimau nedumerirea, așa cum ne-am exprimat-o și noi de multe ori, pentru faptul că, asemenea obiecte de autentică artă, existente în satele noastre în număr mare, lipsesc din vitrinele unor magazine specializate (!) în artizanat și artă populară. Așa cum s-a întîmplat însă și cu alte genuri și ramuri ale artei populare, în ciuda repetatelor angajamente și măsurii anunțate cu mare tam-tam, un sistem greoi de aprecieri, contractări și desfacere, împiedică, fie prin ignoranță, fie prin incapacitatea unor funcționari, ca autenticele produse ale artei populare să intre în circuitul larg al valorilor. La expoziția finală a celei de a IV-a Bienale au fost expuse cîteva măști, exemplare rare din zona Maramureșului, aparținînd colecției prof. Ion Nistor, dar ele erau opera unor meșteri de acum 30-40 de ani. De ce nu s-au adus oare măștile lui Neculai Popa din Tirșeu-Neamț și ale altor meșteri populari, ale lui Pavel Tertiu, de pildă, cu atît mai mult cu cît acesta propusese (cu prețuri moderate, care nu depășeau 100-120 de lei) asemenea măști UCECOM-ului și care au fost prezentate în expoziția organizată la București anul trecut. Ce s-a făcut cu aceste măști, care a fost soarta lor, ce s-a decis, nu se știe nimic pînă în prezent. În aceeași expoziție, o harnică și foarte pricepută creatoare din Brașov, Emilia Tocan, propunea producției mari o seamă de bibelouri sub forma unor măști-miniaturi, din lemn de tei, frumos stilizate, de mare efect, inspirate din expresivele măști de priveghi din Vrancea și ele au rămas însă în același stadiu. Revenind la ceea ce afirmam remarcabilii oaspeți ai Colocviului Brăncuși, mulți vizitatori de peste hotare, de la cunoscătorii la simplii turiști, ar fi fascinați de măștile populare românești, acestea putînd concursa cu șanse egale cu cele care constituie obiecte de tracție fructuoase în colecțiile și la licitațiile din Occident.

Iată de ce considerăm, cu toată convingerea, îndreptățită atît de valoarea lor, cît și de marea lor interes ce l-ar putea stîrni la noi și aiurea, că ele trebuie să-și ocupe locul ce li se cuvine în rafturile magazinelor de artizanat și artă populară. E cazul să se acorde atenția cuvenită acestor manifestări de artă populară românească autentică, de mare expresivitate, rod al inepuizabilei măiestrii, fantezii și harnicii a poporului nostru.

TENII ALBINEI

Ilceană situam primit în partea distanțantîn Po-comune au o sală care de teatru a științifică. m reușit să la Albina, arte a satu- tin Popescu ni răspîndi- l, încît „pe anului în de abona-

omuna Mă- care citește pace, ne în- lue să facă la această i o sorbim xprimă do- și cîteva a- se din sat, într-adevăr steptăm cu

e vîrstă al pensionarul Ocna: ci- ni, de cînd e spune, cu e pozitive, e putere de ai redacto- e vă mul-

tumim, constituie pentru noi, to- varășe Tudorache, în primul rînd un îndemn la exigență sporită, la continua ridicare a nivelului publicistic al revistei.

O primă serie de abonamente la Albina a făcut în satul Valea Mică, comuna Zlatna, județul Alba, învățătorul Valer Petru Olea, neobosit sprijinitor al muncii cultural-artistic. Nădăjduim că va deveni și un frecvent colaborator al rubricii noastre „Școala și familia” sau al altor rubrici care îl vor solicita.

Correspondentul Petru Botașiu — amintind că în comuna arădănească Grăniceri sînt oameni care citesc Albina de 25 de ani, iar alții chiar de o jumătate de secol — ne furnizează cifre privind creșterea numărului de abonamente: 45 în luna decembrie 1966, 70 în decembrie 1967 și 111 în momentul de față, ceea ce înseamnă un abonament la aproximativ 7 case (comuna Grăniceri numărînd 720 de „fumuri”).

Vești asemănătoare ne sosesc din toate colturile țării, nu numai de la corespondenții și cititorii noștri mai vechi, ci și de la proaspeții abonați. Pe aceștia din urmă îi rugăm să-și scrie numele și adresa citet, arătînd totodată și ce profesie au, pentru ca, în funcție de pregătirea și posibilitatea de a se documenta, să știm ce fel de articole le putem cere.

Dans tradițional cu măști, prezentat la al VIII-lea Concurs de grupul folcloric al căminului cultural Spulber-Vrancea

cadrul unor ritualuri. Maska a devenit astăzi un obiect care, în mod exclusiv, farmecă și încîntă. Ea este destinată să joace un rol important, stîrnind hazul și veselie, în spectacolele tradiționale legate de unele sărbători și numai în unele locuri de ritualurile înmormîntării. Maska, așa cum a fost concepută de țărănul ro-

cu seamă în zone unde tradiția lor a fost extrem de puternică și a rămas încă vie (Suceava, Iași, Neamț, Bacău, Maramureș, Vrancea). Într-un șir întreg de sate, măștile populare au reapărut în întreaga lor diversitate și expresivitate, cu limbajul lor viu, iar la Festivalul de teatru folcloric băcăuan din 1966, ca și la fes-

— Ei, un sărut, nu-i un păcat așa de mare... Înduplecă-te și primește-l. Nimeni nu va ști că mi-ai îngăduit să-mi văd surioara.

Dar tocmai cînd se înduplecase și se apleca să primească sărutul s-a ivit Zulnia.

— Frumusețea, călugărul, și cam... pofcios, a rîs Ilinca, prinzîndu-se de umărul Zulniei, cu o ușoară gudurare de miță prinsă pe-aproape de oala cu smîntînă. Boieroaica n-a rîs de vorba suguitoare a fetei. A trecut înaintea spre chilia Zoei. Ilinca a clipit o geană spre călugăr și a coborît în cerdacul de jos al chiliilor. De acolo o auzea pe Zulnia cum o ruga, pentru cea din urmă oară, să meargă la Iași:

— Dacă nici acum nu-mi urmezi sfatul și porunca, aici putrezești, în mănăstire!

— Nu cred că ai să ai obrazul să mă călugărești într-o mănăstire de călugări...

Pentru oamenii lui Neicu, ziua aceea a fost seacă și tristă.

— Am pornit cu stîngul, a constatat Ceterașu.

— Ba cred că ne-a trădat omul nostru din castel, a dezvăluit Neicu o taină pe care nici Alexa n-o știa: o bănuia doar.

S-au aplatat marginea satului Durău, pe plauul Humăriei, într-un pîlc de mesteceni. Alexa s-a apropiat de fîntîna unde se întîlnea adesea cu Ilinca. A descălecat și a așteptat, pîndind cu calul de frîu, pînă a s-a apropiat Anica lui Onofrei.

— Trăiești, Alexa!? s-a crucit femeia. Pe-aici s-o zvonit că... Să nu afle cineva de la castel că ești aici.

— Vreau s-o scot pe Ilinca, liță Anica, din ghiara Zulniei.

— O cercat, sârmana, să fugă: dar o prins-o căpitanul Drăcea. Și az-noapte, trei trăsuri, cu mulți arnăuți, or trecut, în colo, la vale, pe Bistrița.

— Și castelul?

— Gol, în sama slujitorilor.

— Liță Anica, mare nenorocire pe capul nostru... a gemut Alexa, parcă tot Ceahlău i-ar fi căzut peste inimă, strivindu-i-o. S-a aplecat, a sărutat mina femeii, a sărit în șa și-a gonit

spre plaiurile Humăriei, unde-l așteptau firtații.

Răsăreau întile stele. Picurau, nevăzuți, stropii de rouă.

— Plecăm! răsuna, deodată, porunca Zulniei, în ograda mănăstirii Pîngarați.

— Dar mi-i so — mi-i somn... se miorlăi Scarlat, cu toate că nimeni nu-l lua în samă.

În cîteva minute toți erau în trăsuri, gata de drum.

— Unde-i Zoe? întrebă, vîzîndu-se singur, în trăsura cu sipețelul pe genunchi. Ca să-l liniștească, Zulnia i-a trimis-o pe Călina:

— Ține-i de urît, pe drum. Gîdilă-l, fă ce știi, numai să tacă, să nu mai îndruge nerozii. Ai înțeles?

Nu trecuse un sfert de ceas de la porunca cneaghinei Zulnia și trăsurile ieșeau șirag, pe poarta mănăstirii.

Pe la miezul nopții, Neicu și Alexa au lăsat caii în sama firtaților, s-au apropiat pe jos de mănăstire și-au cerut intrare.

— Sîntem plutași din Broșteni și-am făcut o zăhață.

În ograda, au pus pistolul în pieptul călugărului de strajă.

— Unde-s trăsurile lui Scarlat Canta?

— Au... au plecat.

— Încotro?

— Nu știu.

— Spune, popo, altminteri...

— Alexa! l-a strigat, în clăpa aceea Zoe de la fereastra chiliei. Ai plecat spre Iași. Poposește la mănăstirea Bistriței. Pe mine m-au închis aici, să nu le-nurec treburile.

Alexa a brîncit călugărul jos, în iarbă. A urcat în goană scările. A smuls zăvorul ca pe nimica și a coborît cu fata în ogradă. Aici și-a deschis drum cu spada prin ceata călugărilor care cu toiege și cirje, cercau să-l poprească. Venindu-i în ajutor, Neicu a înhățat de mijloc pe cel mai arțăgos și l-a muțiat cu capul în jghiabul fîntîinii din mijlocul ogrăzii:

— Răcorește-te, părințele, că te-a înfierbîntat credința față de Zulnia Canta. Și nu mai crede că-o s-ajungă doamnă...

Cu Zoe de mină, Alexa a grăbit spre locul unde-și avea calul.

— Ce vrei să faci, măi, cu boieroaica asta? s-a oțărît Neicu. Nu cumva vrei să viți odată dracului în ceata mea?

— Jupiniță, te duc la unchiul domniei tale, a răspuns Alexa, pe-o cale ocolită, ca să facă economie de vorbă.

— Alexa! poznă! Noi vrem să-i primdem pe cei din neamul Canta și el îi sloboade! fierbea Neicu.

— Căpitane, jupinice Zoe ne va ajuta să ne împlinim țelul, a stăruit Alexa.

— Pierdem trăsurile, măi firtate! s-a împotrivit Ceterașu.

— V-ajung din urmă, la Vaduri, a ridicat Alexa fata în șa, alături, și-a galopat la deal, de sfîrșiau copitele calului.

— Nici n-am nevoie de ajutorul tău, încurcă lume! Muieraticule! s-a lepădat de Alexa căpitanul Neicu. Rău îi părea după istețimea și după inima lui bună. Dar n-avea încotro: țelul lui era diamantul negru și nu jupinesele sclifosite, închise prin chilii de părinții loz zărghiți ori flămînzi de mîriri. Porunci minios, încruntat:

— La vale, după trăsurile lui Canta!

Cap. X Cum se păcălesc singuri...

Socotindu-se în afară de orice primejdii, se în hotărît popas pe malul Bistriței la umbră. Au ospătat și s-au întins pe iarbă, învăluți în mireasmă de sulfînă și de coada șoricelului.

Dacă mirozna florilor înfiora plăcut trupul Ilincăi, ochiadele deșuochiate ale lui Drăcea o înghețeau și-o speriau. Mai ales că Zulnia băga de seamă și începea să fiarbă buruiana și a geoziei. Ca să scape de stăruința privirilor, a lepădat condurii și, suflecîndu-și rochia a intrat în apă, ca-n scăldătorie copilăriei.

— Tălharii! a strigat, deodată, vizitiul Chiper, cu glas subțire, sugrumat de mare spaimă. Vin!... Vin tălharii!...

Orientarea păsărilor în zbor

Se apropie din nou primăvara și, o dată cu venirea ei, numeroase păsări călătoare care au plecat de la noi în toamna trecută se reintorc iarăși pe meleagurile noastre. Fenomenul acesta ce se repetă an de an, e cunoscut de către om din cele mai vechi timpuri și e cunoscut, de asemenea, drumurile aeriene terestre și acvatice pe care pleacă sau se reintorc păsările călătoare. Mai puțin cunoscute sînt însă înălțimile la care zboară diferitele păsări călătoare, și mai ales felul cum se orientează ele în zbor.

Problema migrației păsărilor s-a abordat în mod științific abia de un secol și numai de trei decenii s-a ajuns la o explicație justă a orientării lor. Totuși, nici oină astăzi, nu s-a spus încă ultimul cuvînt în această privință.

Cine nu privește cu admirație zborul gîstelor? Ele nărcurg 81 km pe oră dar sînt întrecute de lăstunii mari, care zboară 110 km pe oră. În schimb în ceea ce privește înălțimea zborului, gîstele sînt neîntrecute. Urmărite cu telescopul deasupra Indiei s-a putut constata că ele ating o înălțime de 9000 m.

Cea mai mare distanță pe care trebuie să o străbată o pasăre este de 18000 km, ca și în cazul chiri-ghitei polare, care se reproduce în regiunile arctice și iernează în Antarctica.

Este demn de semnalat și faptul că păsările evită întinderile mari de ape. Pentru a nu fi nevoite să zboare deasupra Mediteranei, berzele din apusul Europei trec prin Gibraltar iar cele din răsăritul Europei — prin Bosfor, ambele avînd locul de iernare în Africa de sud.

Și codul plecărilor este uneori curios. Godobaturile tinere, bunăoară, pleacă înaintea celor bătrîne. La presura de grădina, masculii pleacă cu 7-15 zile înaintea femelelor. Spre a se feri de dușmani, păsările de talie mică călătoresc la adăpostul nopții, în schimb, cele mari dorm noaptea, dar zboară toată ziua.

Pentru zborul orientat către un țel precis (cuib sau loc de iernare) oamenii de știință au adoptat termenul de navigație.

Cu toate că explicarea ei mai are cîteva lacune și este uneori controversată, s-a ajuns la concluzia că, în timpul zilei, păsările se orientează după Soare. Această afirmație a fost dovedită experimental de pasionatul ornitolog german Gustav Kramer. În acest scop, el a camuflat complet, ziua, o cameră circulară, în care se găseau păsările de experiență și a observat că acestea și-au pierdut capacitatea de orientare, iar cînd a aplicat pe geamuri pergament (ceată artificială), ele și-au menținut-o. Așezînd în dreptul fîcării ferestre (6 la număr) oglinzi care deviau direcția luminii, el a constatat că și direcția orientării păsărilor s-a modificat în mod corespunzător.

Experiența lui Kramer a fost repetată și de alți biologi, cu același rezultat.

Astăzi se cunoaște că aproape toate viețuitoarele au un „ceas intern”, după care și îndeplinesc activitățile vitale. Astfel, o pasăre se hrănește la anumite intervale de timp, sub imboldul factorilor interni (golirea periodică a tubului digestiv) și externi (anotimp).

Ținînd cont de acest ritm fiziologic, Kramer, împreună cu alți doi cercetători, a „învățat” cîtiva grauri să se orienteze la o anumită oră către sursa de unde primeau hrana.

Cocori.

Cînd acest reflex a fost bine imprimat s-a schimbat în mod artificial poziția Soarelui și s-a observat că păsările își mențin direcția inițială, ceea ce dovedește că ele ar cunoaște bine ora locală și că aceasta este sincronizată cu ceasul lor intern. Deci, în orientarea păsărilor joacă rol important și ritmul lor intern.

Pe distanțe mici (pînă la 29 km), pasărea folosește și repere topografice, (munții, văile, pădurile, cîmpiile, riurile și orașele etc.). Păsările acvatice urmează cu fidelitate țărîmul oceanic sau cursul riurilor, evitînd munții înalți. Dar ca adevărații călători, ele țin cont și de factorii meteorologici, dintre care se pare că vîntul are cea mai mare importanță.

Noaptea, păsările navighează după stele.

F. C. Bellrose din S.U.A. a efectuat în acest sens o experiență originală și spectaculoasă în același timp. El a atașat un mic bec, legat de o baterie, la unul din picioarele mai multor rațe mari, eliberîndu-le apoi noaptea la 17—53 km de locul lor de baștină. Cînd cerul a fost senin, toate s-au îndreptat în aceeași direcție, cunoscută de ele, pe cînd în timpul unei nopți înnorate s-au împrăștiat în direcții diferite, pîrînd total dezorientate.

Silviile ne furnizează date și mai edificatoare: cele din sud-estul Germaniei migrează toamna spre Balcani și de acolo drept spre sud, urmînd valea Nilului, pentru a ajunge la cartierul de iarnă în Africa Centrală. În captivitate și sub un cer artificial, în care poziția stelelor reflecta o anumită regiune de exemplu cea a Germaniei meridionale, păsările s-au orientat în direcția sud-est: dacă acestuia i s-a substituit unul cu o latitudine mai joasă (35° latitudine sudică), ele se întorc categoric către sud.

Aceasta demonstrează că în timpul nopții păsările se orientează după poziția stelelor.

Cunoașterea direcției de migrare este însă înnăscută la păsări, fapt dovedit de grauri tineri capturați în timpul migrației de toamnă și deplasați departe de ruta obișnuită și care după punerea lor în libertate au urmat direcția tradițională.

Și țara noastră constituie un loc de popas pentru păsările migratoare ce vin dinspre Balcani și se orientează spre nord: gîste, gîrlițe, cocori, rațe, prepelice, turturele, oferînd un bogat material de cercetare ornitologilor români al căror aport ar putea contribui la soluționarea definitivă a problemei orientării păsărilor.

M. V. BUDUȘAN
biolog-Cluj

ACTUALITATEA ȘTIINȚIFICĂ

Piele sintetică

Un grup de specialiști din Japonia au elaborat o metodă nouă pentru fabricarea de piele sintetică. Această piele, denumită „larino” nu se deosebește aproape deloc de pielea naturală, fiind, în același timp, foarte durabilă, impermeabilă și foarte rezistentă la diferite substanțe chimice. Din această piele sintetică se pot confecționa, cu succes, încălțămînte, îmbrăcămînte, fete pentru îmbrăcarea mobilei tapitate etc.

Radar minuscul

Invenție strălucită a ultimelor decenii, radar-ul și-a arătat pe deplin utilitatea în diverse împrejurări. Cu ajutorul lui au putut fi reperate, în vremea celui de-al doilea război mondial, vase submarine avioane inamice etc., ceea ce a permis a se lua operativ, măsurile dictate de împrejurări pentru a preveni atacurile dușmane. În timp de pace, radiolocatele sînt, de asemenea, folosite în tehnica militară în aviație și în alte domenii. Fiînd instalații de mari proporții, radiolocatele nu pot fi folosite în viața de toate zilele.

Iată, însă, că de curînd, doi ingineri englezi au reușit să pună la punct un radiolocator de numai 500 de grame. Principalul element al acestui aparat ingenios este un generator de vibrații de înaltă frecvență atît de mic, încît trece cu ușurință prin urechile unuia ac.

Aparatul acesta poate fi folosit pentru menținerea automată a unei distanțe convenabile între automobilele care circulă pe o șosea, ca mijloc de semnalizare în diferite împrejurări, și ca mijloc pentru orientarea ochilor etc.

ȘTIINȚĂ

Insecte care cultivă ciuperci

Viața insectelor sociale (albinele, furnicile etc.) este plină de acțiuni care te obligă să le acorzi un grad de inteligență. Unele dintre ele au îndeletniciri care au fost practicate cu sute de mii de ani înaintea omului. Există, bunăoară, furnicile care folosesc larvele lor drept ace de cusut. Tot la furnicile sînt descrise războaie, în cursul cărora se iau prizonieri care sînt transformați în sclavi și obligați să lucreze în locul învingătorilor. La fel este descris obiceiul unor furnici de a captura purcei de plante și de a-i domestici pentru a obține un lichid dulce nutritiv pe care aceștia îl secretă cînd furnicile le ating corpul cu antenele lor etc.

Printre numeroasele acțiuni din viața insectelor și pentru care unele necesită nu numai instinct ci și inteligență, se numără și obiceiul de a cultiva ciuperci. În S.U.A. se întîlnesc, bunăoară, gîndaci din familia Scolytidae care sapă galerii în trunchiurile arborilor. Pe pereții acestor galerii se dezvoltă niște firișoare fine care nu sînt altceva decît filamentele miceliene ale unei ciuperci inferioare. Printre pisla formată de firișoarele încalcite sînt depuse ouăle gîndacilor, din care se nasc larvele. Prințînd viața, ele găsesc, de îndată, hrana la îndemînă, în firișoarele de ciuperci pe care le taie cu ajutorul unor perișori ce se află pe fălcile lor. Cînd ciupercă a fost consumată, gîndacii au grijă să o cultive din nou, pentru a asigura larvelor lor hrana necesară.

Tot în America mai trăiesc și furnicile care aparțin genului *Atta*.

Pentru cultivarea ciupercilor, aceste furnici folosesc, ca substrat, frunze cuieșe de lăcrătoare și aduse în cuib unde mai întîi sînt tocate și depozitate în camere speciale. Pe acest substrat se însămînțează ciupercă pe care o cultivă și din care apar foarte curînd filamentele miceliene. De îndată ce apare ciupercă, furnicile *Atta* au grijă să „plivească” terenul de cultură, curățînd „buruienile” străine.

S-a mai observat la aceste furnici că atunci cînd are loc roirea tinerele femele duc în armătura lor bucală și o mică porțiune din substratul de cultură. Materialul acesta, înainte de a fi însămînțat, este fertilizat. Aceasta este o operație deosebit de interesantă, care presupune inteligență. Ea ne arată că furnicile „cunosc” rolul îngrășămintelor în sporirea recoltelor.

Cultivatoarele de ciuperci sînt și termitele, (insecte care trăiesc în mușuroaie ca și furnicile și sînt răspîndite mai ales în Australia și Africa). Ele cultivă ciupercile în camerele lor subterane, pe un substrat de cultură format dintr-o pastă de lemn, parțial digerată în intestinul lor, și care apoi a fost frămîntată în armătura lor bucală și amestecată cu salivă. Pe acest substrat, termitele însămînțează spori de ciuperci, din care apar firișoare fine (filamentele miceliene), care servesc ca hrană, în special tinerele larve.

Prof. dr. doc. H. CHIRILEI
Institutul agronomic „N. Bălcescu”,
București

Fabrica DE **BLĂNURI**
„II MARI”
ORADEA
 CALEA CLUJULUI NR. 161
 TEL. 15745

produce și livrează pe bază de contracte și repartiție următoarele :

- Haine de piei ovine innobilate pe blană și pe dermă.
- Haine textile îmbânite.

KE-57

Membri ai cooperative- lor agricole de producție:

Doriți să luați o măsură utilă de prevedere ?

Incheiați la Administrația Asigurărilor de Stat „Asigurarea facultativă pașală”. Aceasta vă dă dreptul să obțineți despăgubiri în cazurile de pagube la animalele, bunurile din gospodărie și din jurul ei, provocate de numeroase situații neprevăzute, sau sumele asigurate în cazurile de invalidități permanente sau deces ca urmare a unui accident.

Primele de asigurare sînt convenabile : 90 lei pe an sau 45 lei pe 6 luni.

I.I.S.
„Filatura și Tesătoria Trăinică”
PUCIOASA

JUDEȚUL DÎMBOVIȚA

Produce

și livrează unităților de stat și cooperatiste pe bază de contracte, comenzi și repartiții, orice cantitate de prelată specială pentru corturi și camioane. Fir 2,4 cîneapă pieptănată

COOP.

„Fehno - Metalica”

BUCUREȘTI STR. VINĂTORI NR. 4

Sectorul VI Tel. 31.10.22

execută pe bază de comenzi următoarele produse :

- mobilier metalic
- construcții metalice de gabarit mic
- lămpi tip triaj cu vapori de mercur
- frapieră salon pentru restaurante
- hrănitore și adăpători manuale pentru păsări

Știați că...

... la dispoziția tuturor celor care doresc să-și păstreze economiile bănești la CEC, Casa de Economii și Consemnațiuni pune în permanență instrumente de economisire variate : librete de economii cu dobîndă, librete de economii cu cîștiguri, librete de economii cu dobîndă și cîștiguri, librete de economii cu dobîndă și cîștiguri în autoturisme, obligațiuni CEC ș.a. ?

... depunătorii pe libretele de economii cu dobîndă și cîștiguri în autoturisme beneficiază pe lângă dobînzii și de cîștiguri în autoturisme, al căror număr crește trimestrial, cu fiecare tragere la sorți ? La tragerea la sorți pentru trimestrul IV/1967 a acestor librete de economii s-au acordat 248 de cîștiguri în autoturisme de diferite mărci.

... libretul de economii cu dobîndă vă ajută să economisiți treptat sume importante care sporesc prin dobînzii anuale ?

secretului privind numele depunătorilor și sumele depuse ; garantarea de către stat a economiilor păstrate la CEC ; scutirea de orice fel de impozite și taxe a depunerilor, dobînzilor și cîștigurilor etc. ?

... economisind pe obligațiuni CEC puteți cîștiga 100 000 de lei, 75 000 de lei, 50 000 de lei, 25 000 de lei, 10 000 de lei și alte cîștiguri ? Casa de Economii și Consemnațiuni acordă cite 2 112 cîștiguri cu asemenea valori în sumă totală de 2 215 000 lei la fiecare tragere la sorți lunară a obligațiunilor CEC. Obligațiunile CEC se pot procura de la orice unitate CEC sau poștală din țară.

... dacă v-ați ales dintre variatele instrumente de economisire, libretul cu dobîndă și cîștiguri, vi se acordă, pe lângă dobîndă și importante cîștiguri în obiecte, constînd în garnituri de mobilă, televizoare, aparate de radio, mașini de cusut, mașini de aragaz ș.a. ? Cu o sumă de minimum 25 de lei, oricine poate solicita unităților CEC și poștale, emiterea unui asemenea libret.

... pentru sumele depuse la CEC toți depunătorii beneficiază de multiple avantaje : efectuarea depunerilor și restituțiilor imediat la cerere ; păstrarea

FANTOMA DE LA FERMĂ

Cine crede că paznicii trebuie să fie niște oameni numai ochi și urechi, foarte atenți, foarte concentrați, și din asta cauză să nu le mai ardă și lor de glumă — se înșală. Ioan Toma de la ferma Halmeu se străduia de multă vreme să treacă printre localnici drept un om foarte glumeț. Nu-i mai puțin adevărat că strădaniile sale nu prea erau încununete de succes. Unii stau mai prost cu văzul sau cu auzul altora le lipsește simțul mirosului. Colegii lui Toma n-aveau simțul umorului și pace! Altfel nu se poate explica de ce Vancea a sărit să-l bată când a constatat că avea toți nasturii de la pantaloni tăiați iar la o glumă atât de reușită — când i-a pus lui Diniș o piatră în ciorba de cartofi — acestuia, mușcând, i-au dat lacrimile (dar nu de ris).

Primele sale glume le-a făcut în afara orelor de serviciu; dar cu timpul omul s-a perfecționat: „De ce să nu imbin cu utilul și plăcutul — și-a zis el. — Și-apoi plăcerea nu e numai de partea mea. O glumă bună mai descrețește nițel frunțile. Dar de data asta trebuie să fie ceva care să le placă, ceva grozav. O să le trag o sperietură. Dar nu un fleac de bau, color să nici nu zîmbească omul când își revine. Nu Ceva mai bine gândit, mai special să se tăvălească toți de ris, dacă scapă“

Ca să se gîndească mai pe-ndelete, Toma își aprinse o țigară și se concentra. De la primele fumuri îi și veni ideea salvatoare. „Mă voi deghiza în magazia cu materiale sînt desule halate albe, cearceafuri. Voi fi Fantoma de la fermă“

Gîndit și făcut. Pină la miezul nopții mai erau vreo trei ceasuri — Toma era paznic de noapte — dar în tuneric era suficient, iar dacă mai aștepta, risca să nu mai aibă cu cine... glumi. Așa că deschise cu grijă ușa de la magazie, lăsă țigara pe muchia unui raft și cuprins de înfrigurare — ca întotdeauna cînd îi venea o idee năstrușnică — căută ce-i trebuia. După ce se aprovizionă, se retrase la

el în gheretă, ca să se deghizeze, savurînd dinainte efectul minunatei glume pe care o pregătea.

Bietul Toma fu și de asta dată ghinionist. Atunci cînd își făcu apariția în chip de fantomă, nu mai avea nici un haz. Oamenii alergau deja gata speriați. Ce-i drept, tot datorită lui, pentru că de la chiștocul pe care-l uitase înăuntru, magazia a luat foc. Dar cel mai tare s-a speriat chiar el cînd a aflat că acoperișul magaziei precum și alte diferite bunuri prefăcute în scam costă cam zece niu de lei. Lipsită de simțul umorului conducerea I.A.S. Odo-reu (Satu-Mare) i-a imputat lui. Cu această ocazie, lui Toma nu i-a venit de fel să ridă, iar cînd la locul său de muncă a găsit un afiș — *Fumați, vă privește dar nu ne distrugeți nouă magazia!* — a început să blesteme. De unde s-a văzut că nici chiar el nu era în stare să aprecieze o glumă bună.

VLADIMIR PANĂ

La o aniversare

S-au împlinit 2 ani de cînd, la 13 martie 1966, Victor Neagu din Oteșani-Vilcea a împrumutat un volum pe care nu l-a mai înapoiat nici pînă azi bibliotecii comunale.

Nu regretăm volumul preferat
Ce poartă titlul sugestiv, „Spre mare“,
Ci numai taptul că... l-ai înecat
În cea mai condamnată uitare.

NICOLAE MIRON
corespondent

Mă alfam, într-o seară, la restaurantul co-operativei de consum din Petrești. Mesele cu fețe curate, cu pahare și farfurii, își așteptau clienții. Frigiderul încărcat cu de toate, de la salamul de Sibiu pînă la delicioasele fudulii de herbec, îți dădea ghes...

M-am așezat la o masă. Pe un suport, am văzut o carte de vizită: „Astă seară are plăcerea să vă servească ospătarul Rîmniceanu Emil.“

După cîteva clipe s-a prezentat personal. Blond, cu părul buclat, mi-a zîmbit cu bunăvoință și fără să fie slugarnic, mi-a vorbit respectuos.

— Doriți o friptură de porc sau de vită? Avem un vin excelent, vinul casei, doisprezece lei bateria.

Am comandat un mușchi de vacă și o sticlă de vin infundată, dar ospătarul a stăruit:

— Vă recomandăm vinul casei. E ieftin și bun. De cel infundat nu pot garanta.

Avea dreptate. Știu din experiență că vinul infundat e ca un loz în plic.

Ospătarul și-a notat totul și a plecat. În trecere, a strîns farfuriile de la o masă alăturată, iar unui client căruia îi căzuse cuțitul i-a spus:

— Lăsați că v-aduc altul...

În grabă mare a adus cuțitul promis, și s-a întors iarăși la mine.

— Nu doriți și o salată? O țuiculiță înainte de masă!...

Am încuviințat. Îmi

vorbea prea frumos, ca să-l pot refuza. L-am cerut la țuică și patru măsline.

El a luat din fața mea chiflele care i s-au părut vechi și mi-a adus altele. A adus cele patru măsline. A pus pe masă și o farfurioară cu castroaveți murați. N-a trecut nici un sfert de oră și mi-a adus mușchiul. Cu miros de piper, cimbru și coreandru, bine rumenit...

Am început să mănînc. Rîmniceanu și-a dat seama că cuțitul nu taie bine și mi-a adus altul.

Mi-a făcut un sprîț și m-a întreat:

— Să mai aduc încă o jumătate de vin? Pină îl beți pe-asta să se răcească și celălalt.

— Adu...

Am rămas în restaurant pînă aproape de ora închiderii. Ospătarul s-a purtat deosebit de frumos, și plăcerea a fost nu numai din partea lui, ci și dintr-a noastră, a clienților.

A doua seară m-am așezat la aceeași masă. N-am mai văzut cartea de vizită din ajun și cam o jumătate de oră n-a venit nimeni să mă servească. Am bătut ușor în masă... Nu mi-a răspuns nimeni. Am așteptat cîteva minute și am bătut din nou. Am bătut și a treia oară... O voce a strigat de undeva, dintr-un colț:

— Aveți răbdare.

domnule, că nu vin turcii!

— Dar nici ospătarul, mi-am spus în gînd.

Au trecut alte minute. În sfîrșit, un vlăjgan lat în spate, cu fața mare, colțuroasă și cu mustață neagră, m-a fixat cu o privire fioroasă și-a întreat:

— Ce doriți?

Glasul lui a sunat aspru, de parcă ar fi vrut să se ia la bătaie cu mine. L-am răspuns eu sfială:

— O țuică, patru măsline și cincizeci de grame de icre de știucă.

— Măsline nu servim decît o sută de grame! Alteceva?

— Deocamdată, atît. O țuică, patru măsline și cincizeci de grame...

— Măslinile nu se servesc cu bucată! m-a întrerupt și mai aspru, vlăjganul.

M-am resemnat.

— Adu-mi atunci o sută de grame.

Ospătarul a notat ceva pe o hirtie, s-a plimbat vreo zece minute prin local, apoi s-a dus la bufet. După o bucată de vreme s-a întors cu o farfurie, pe care mi-a trîntit-o, în dușmănie, pe masă. Am cerut și o friptură, și l-am rugat să-mi dea puțin mustar la măsline. S-a făcut că nu mai aude și a plecat. A revenit tocmai tirziu. De foame mîncasem și simburii de măsline.

— Hai, domnule, i-am spus eu. Mi s-au lungit urechile de foarte așteptînd.

— Da' ce, ați vrut să v-o aduc crudă? mi-a răspuns aspru ospătarul.

Am tăcut și am înghițit cu noduri friptura rece și fără gust. A doua zi i-am povestit președintelui despre cei doi.

— Așa e Herbecaru. Cam necioplît, mi-a răspuns președintele. Bine că nu s-a întîmplat mai rău! Săptămîna trecută a bătut doi clienți.

Aflînd această veste, mi-am dat seama că am toate motivele să fiu fericit.

M. ZAHARESCU

CINE ESTE...

Autorul avea o vîină umoristică atît de bogată încît ea răzbate chiar și în conferințe cum este cea din care publicăm acest fragment. Scriitorul și-a desfășurat o bună parte din activitatea sa la Iași, unde a făcut parte din redacția „Vieții Românești“

AEROPLANUL

Multă vreme s-a crezut, după teoria lui Darwin, că omul se trage din maimuță. Dar religia catolică opunîndu-se la aceasta, mai cu seamă în America s-a hotărît ca pe viitor oamenii să nu se mai tragă din maimuță.

Astăzi pînă și copiii știu că omul se trage din barză, adică din pasăre.

Ca să ne convingem de acest adevăr, e desul să ne uităm cu oarecare atenție în oglindă sau la semenii noștri: fiecare avem în mijlocul figurii un organ proeminent și inutil, care nu-i altceva decît o rămășiță de plise atrofiat, de care oamenii ar putea să se lipească aproape de tot, dacă n-ar fi sclavii modei și ai rutinei...

...AUTORUL?

Poșta concursului

DORINA STAMA (Cepari) și SAVA PINCIUC (Pleșani). Ne întrebați dacă trebuie menționate și titlurile lucrărilor precum și alte amănunte despre scriitori. După cum arată și titulatura concursului este suficient să indicați Cine este autorul.

ANA BACILĂ (Nucet). Ne cereți lămuriri în legătură cu autorul unuia dintre textele publicate. E de la sine înțeles că nu vă putem da mai multe indicații decît altor concurenți. Deci, singurele indicii le puteți afla citînd cu atenție rîndurile care preced respectivele versuri. Și nu este nevoie să căutați chiar de la Asachi!...

DOREL DOGARU (Petrești). Ne scrieți că ați reușit să aflați răspunsurile primelor 6 întrebări. Ne bucură și vă dorim succes și în continuare. Să vă răspundem și noi la întrebările adresate de dv. 1) Nu trebuie trimis textul ci numai cuponul de participare (și bineînțeles numele autorului). 2) Puteți participa cu oricîte serii

de cupoane doriți. În acest fel, pe de o parte vă măriți șansele de premiere iar, pe de altă parte — dacă aveți îndoieli privind exactitatea răspunsului — puteți da alte soluții împreună cu altă serie de cupoane. Deși, la acest concurs nu prea merge pe ghicite, ca la Pronosport...

LUMINIȚA FOLTEANU (Bd. Republicii nr. 78 — Arad). Chiar dacă locuiți într-un oraș puteți participa, concursul fiind deschis tuturor cititorilor.

FLORIN PĂULIAN (Lugoj). Nu este nevoie să vă treceți numele pe fiecare cupon. O dată ce l-ați trecut pe plic, e suficient.

ELENA BUTAC (Valea Mărului). Deși, după cum ne scrieți, ați participat și la trecutele concursuri organizate de revista noastră, se pare că totuși nu vă este clar regulamentul. Ați indicat unele răspunsuri corecte dar nu le vom putea lua în considerație dacă nu veți trimite și respectivele cupoane decupate din revistă.

VICTOR BALAIAN (Hidise-lu de Sus). Puteți fi sigur că — așa cum am procedat și la precedentele concursuri — vom publica atît cele 10 răspunsuri exacte cît și lista tuturor celor care le-au indicat, chiar dacă în urma unei eventuale trageri la sorți, nu se vor afla printre premiați.

În atenția tuturor participanților. Cu acest număr seria celor 10 texte din concursul nostru ia sfîrșit. Așteptăm dezlegările, însoțite în mod obligatoriu de cele 10 cupoane, pe adresa: Revista Albina, București 33. Vă rugăm să menționați pe plic: Pentru concurs. Ultima zi în care mai puteți expedia răspunsurile dv. este 28 martie 1968. Vă urăm succes!

10 CUPON DE PARTICIPARE